

Fellinger Károly
Sodrásban

(Gaál István emlékének)

1.
Lóhalálában
átrohansz a gyorsvonat
szerelvényein,

mintha a robogó gyors-
vonattal versenyeznél.

2.
Az órásinas
most megáll, tartogatja
magát az idő,

a véletlen éppen be-
vásárol, költekezik.

3.
Mikor a semmi
ágait nyesegeted,
szemedbe hull a

fűrészpor, akár a meg-
testesült láthatatlan.

4.
Kitömött pintyét
visszahelyezi üres
kalitkájába,

majd nyitva felejtí az
ajtót akaratlanul.

5.
Ahogy a darázs
a szirupos vén múltra,
beindul a perc,

belefeledkezik a
kihagyhatatlan létbe.

6.
A szél vállán ki-
köt egy könnyű madártoll.
Elsüllyed a szél,

csak arra ügyel, hogy a
toll a vállán maradjon.

7.
Szemem szemedben,
preparált galamb egy zöld
ággal szájában,

pislantásod cseppenként
megformázza az eget.

8.
Kis begolyózott
ólomkatonák. Bőrük
még bedörzsölik

a kámforos idővel,
készek a bevetésre.

9.

Aki küzdött már
az öngyilkosság puszta
gondolatával,

egyedül annak maradt
joga feltámadásra.

10.

Biztosra megy. Be-
tervezi a vakmerő
véletleneket,

falfehéren szobroz a
rend viharkabátjában.

11.

Az elhavazott
angyalok sítalpakon
közlekednek, el-

kapva tekintetük,
mint a bűnös üvegszemet.

12.

Hogy láthatóvá
legyen a láthatatlan,
lisztet szór szerte

széjjel. Már egészen jól
kivehető egy malom.

13.

Itthon vagyok, mint
aranyhal-motívumú
sekélytányéron

a kiporciózott, a
még gőzölgő rántott ponty.

Vihar

Mankójuk, lám, a csillagbetyárok
ma lehajítják a lusta porba,
esőtől legyökerezett árok
lúktet, mint bennem a vén aorta.

Villám csapott a csipkebokorba
és földig hajolt a búzatábla,
meggyóna bűnét, de sorról sorra,
azét, ki majdan őt fölzabálja.

Lángra kapott a bokor, de fázón
és didergett a láztól a fészek,
a költő madár egy bodzaágon,
bár megperzselten, de visszanezett.

Fészkét kereste, övéit, nem mást,
mint népe egykor dadogó Mózeset,
kit mennydörgés hívott, angyalcsuklás,
s visszajáróként kapott tíz mórest.

A tűzoltásért, azért kaphatta,
leleplezve a mulandó halált,
akár a madár fészek-haragja,
kilökve az Ént, a helyébe állt.

*Csáky Károly***Víziók II.**

Csak a parázs
izzik még bent,
füstje és
lángja nélkül
a tűznek.

Korom meg
hamu lepi be
a lécek tájait:
alattuk hallgat
a vándor,
őrzőangyalok
dalára
vár,
hogy megtestesüljön
újra
a
túlparton is.

Golgotánk

Bármily
nehéz is
keresztünk,
csak a
könnyekig
jutottunk.

A sírás most
elmaradt,
mert jönnek már
Jeruzsálem leányai,
hogy elzokogják
fájdalmunkat.

Aztán
kendőt nyújt
a Megváltó,
s tisztára töröljük
homlokunk verítékét,
jelét a bűnnek
meg a
szenvedsének.

Még...

Még mosolyognak
az égre
az őszirózsák,
marasztalják
az időt
s a napot,
de lassan
kihullanak
kék
tavából
a mindenségnek,
és
rájuk ereszti
szürke fátylát
november,
majd magukra maradnak
a félhomályban,
mint az esőverte
sírkertek
krizantém-
jai.

Útravaló

Felnyúlsz a csillagokig,
de koronádat
konokul
kettétöri
a kozmosz kékruhás
angyala.

Ott fenn
glóriát se
oszt neked
az Isten;
az égi fény
nem vakít,
csak tisztít,
hogy rájöjj:
inkább a sor végén
legyen a halandó,
mintsem
Senki-
ország
trón-
ján
a király.

Zirig Árpád

Engem az én szememmel...

Engem az én szememmel
nézzen az Isten,
hogy én is az ő szemével
nézhessem őt.
A múltunk tiszta képeit
közösen megcsodáljuk
s együtt tárjuk föl a
befogadó jövőt.
Közös szavainkból
kell, hogy új remény szülessen,
gondjainkból megváltó haza,
újszülöttként, bűn nélkül,
tisztán sarjadjon ki
mindkettőnk közös igaza.

Ha te meghallgatsz engem,
én mindig terád hallgatok,
ha te lehajolsz hozzám,
én megfáradtan is
rohanok hozzád.
Ha te megvigasztalsz engem,
én őszinte szerető szívvel
nyújtom át neked
feloldásra sorsom
megkövült koloncát.

Gondolatok karácsony közeledtével

mint őrült motolla pörög az emlék
huszadik század/?/ gyilkosok százada
minden óra vérszutykos rémség
úrrá lett rajtunk a sötétség
bús hitehagyott az elrabolt haza

reményt veszejtve kóválygunk naponta
születésnap és tisztos halál között
tudjuk tűnő lidérc a jelen
káromkodás zúg a végeken
lelkünkbe kínzó fájdalom költözött

halálmadarak árnyéka tántorog
nincs a beszédnek se sava se borsó
lepörgött a veszejtő század
hisszük nem fogan új gyalázat
elérkezhet a gyilkosok alkonya

új betlehemben új csillag születik
hinni szeretnénk tebenned istenem
legyen vége mi nekünk árthat
tanuljuk majd a te imádat
légy a bűnhődőkkel és maradj velem